

en wilde mij redden door in een boom te klimmen, maar ik was te laat; de woedende beer greep mij in zijn sterke klauwen. Ik zag nog hoe mijn jachtvrienden op mijn angstkreten en schoten kwamen aanloopen. Verwoed drukte de beer mij tegen zijn borst, gereed mij met zijn andere klauw te verscheuren. Ik werd bewusteloos van schrik en door de omarming van dit woedende monster werden twee mijner ribben gebroken. Toen ik weder bij mij zelve kwam, lag ik bij mijn vriend te bed. Voor mijn legerstede stond mijn vriend en zijn gade, die mij vriendelijk toeknikte toen ik weder mijn oogen opsloeg. Spoedig verscheen ook de dokter,

die niet zonder bezorgdheid mij onderzocht. Ik had hevig koorts, en een brandende pijn in de borst. Door goede verzorging en nauwlettende, geneeskundige behandeling mocht ik gelukkig herstellen. Later vernam ik hoe hachelijk mijn positie was, en hoe juist op tijd mijn vriend door zijn zeker schot mij van een wissel dood redde. De jagers waren overeengekomen dat de huid van dezen beer mij geschonken zou worden. Het dier had een lengte van bijna twee meter en woog twee honderd kilogram. Zijn ruige vacht ligt thans nog onder mijn schrijftafel, doch dikwerf, wanneer ik die berenvacht bezie, denk ik met huivering aan mijn eerste en laatste berenjacht.

EEN WOLVENFAMILIE.

WAT den wolf tot een schrikgestalte van het woud maakt is zijn walgelijk uiterlijk, zijn dikke kop met spitsen snuit, zijne scheefliggende kwaadaardig glinsterende oogen, zijn opstaand hoofdhaar, zijn sluipende gang en zijne groote lafheid. Want alleen in geval van nood waagt hij een eerlijken strijd, liever sluipt hij op den buik kruipend naderbij en beloert met onuitputtelijk geduld zijn buit zoolang, tot hij dien aan de weerlooze zijde kan aanvallen en door een beet in den strot of den halsader kan vellen.

Een wolf leefde met zijne wolvin in de duistere eenzaamheid van een Russisch dennenwoud, waar nooit een menschelijke voet heendwaalde. Over dag hield hij zich schuil in de duisternis van een rotskloof, want eerst met de schemering begon voor hem de jachtijd. Voorzichtig stak hij eerst den kop onder de boomwortels uit, om te ruiken of alles veilig was. Behoedzaam trad hij dan uit de kloof, zag onderzoekend naar alle zijden heen, naar vriend en vijand en draafde,

wanneer hij niets verdachts bemerkte den weg op naar de weide, waar hij gewoon was op herten en reeën te loeren.

Reeds had hij een flink eind weegs afgelegd, daar staat hij plotseling stil, snuffelt, loert en luistert: »Wat was dat? Ik ben overtuigd, het was de jagersjongen! — Hij moet ergens achter een boom staan, want ik ruik buskruid. Daar zie ik iets zwarts. Kon ik maar wegkruipen, wat het zijn mag? — Het beweegt zich! Het is hier niet plus!» Zoo wikt en weegt de wolf, maar houdt het ten slotte voor het beste een anderen weg te kiezen, om het mogelijke gevaar te ontwijken. Langs een grooten omweg nadert hij nu de weide, terwijl hij het zoo weet aan te leggen, dat hij den wind tegen heeft.

Hier weidde in de eenzaamheid een jong hert, dat echter niet geheel zorgeloos scheen, want van tijd tot tijd hief het den kop op, om onderzoekend naar alle zijden heen te zien. Hoe gemoedelijk stemde de stilte van het woud, hoe zoet geurden de kruiden, hoe geheimzinnig lagen woud en weide in de schemering van den wegstervenden

dag! Het hert voelde de blijdschap van het bestaan, de vreugde van het woudleven en verheugde zich over het oogenblik, dat zijne makkers zouden komen met wie hij gewoon was te grazen. Inmiddels beschouwde de wolf hem met gretige blikken en ontwierp terwijl zijn plan van aanval. Hij drukte zich zooveel hij kon met den buik tegen den grond, verborg den kop met de fonkelende oogen onder het hooge gras en schoof zich langzaam voort tot in de nabijheid van het hert.

»Waar blijven ze toch?» dacht het hert. »Ik begin ongerust te worden in deze vreeselijke eenzaamheid! Zouden ze door een jager verstrooid zijn? Zou misschien een wolf? — een schrille, korte kreet van ontzetting, een zijsprong, een hevige stoot rechts met het gewei onderbraken den gedachtengang van het hert. Toen deze namelijk bezorgd de oogen over het gras heen naar den zoom van het woud wendde, waar hij in de verte getrappel meende te hooren, bemerkte hij tusschen de bloemen de onheilspellend fonkelende oogen van den wolf, die op hetzelfde oogenblik, dat hij zich ontdekt zag, met een vreeselijken sprong zijn slachtoffer naar de keel vloog. Het hert sprong echter onmiddellijk achteruit, gebruikte in zijn doodsangst zijn gewei als wapen, zoodat de wolf voor hem neerviel, omdat de sprong te kort genomen was. In het neervallen raakte hij slechts met een klauw den voorhoef van het hert, die daarentegen bij het stooten met het gewei den kop van den wolf trof, hem een oog uitstiet en den aanvaller hals over kop tegen den grond slingerde. Den sprong van den wolf afweren en met wilde sprongen in het dennewoud vluchten, was het werk van een oogenblik. Langzaam en huilend van pijn stond de wolf op en draafde met het uit de kas hangende bloedige oog terug naar zijn hol, waar de wolvin hem medelijdend ontving, het oog afbeet en opat, om daarna de bloedende wond uit te lekken.

Eenige dagen gingen voorbij, alvorens de eenoogige wolf het waagde zijn leger te verlaten om nu in gezelschap van de wolvin te jagen, zij konden dan de tegenpartij van twee zijden aanval-

len en naar elkander toedrijven, of zoo zij tegenstand ontmoetten kon de een de wachters door een voorgewende vlucht van den weg lokken terwijl de ander de kudde kon aanvallen en den buit wegsleepen om dien dan later gezamenlijk te verslinden. Het liefst vielen zij schaapkudden aan, omdat de schapen alleen door honden beschermd worden en daarbij zoo dom zijn, dat zij, wanneer de wolf er een gegrepen en gewurgd heeft maar een klein eind wegloopen, om dan te blijven staan kijken naar het verscheuren en bewegingloos af te wachten tot hij komt om een nieuw offer te halen.

Eenige jaren waren voorbijgegaan, waarin de beide wolven menige ree, menig haasje, schaap en veulen verscheurd hadden. Zoo slopen zij dan ook weer eens op een herfstavond naar de weide, grenzende aan het woud, waar de boeren hunne paarden lieten grazen. Beide wolven waren zeer hongerig en hadden afgesproken de paarden zoo aan te vallen, dat een van hen beiden de aandacht op zich vestigde, terwijl de ander dan een veulen naar de keel zou springen en dooden. De een koos dus de linker- en de andere de rechterzijde der kudde.

De schemering lag reeds op de bedauwde weide en vermoeid stonden en lagen de paarden bij elkander. Plotseling zette een hengst de manen overeind, zijne oogen fonkelden, met wijdgeopende neusgaten wierp hij den kop onrustig heen en weer en stampte toornig op den grond, alsof hij boos was, omdat een vijand het wagen durfde te naderen. De geheele kudde schaarde zich om hem heen, want zij zag spoedig twee lichtende punten in het gras voortsuipen. Hoog zette de hengst de manen overeind, hoog verhief hij den zwaren staart, hinnikte luid, stampte ongeduldig op den grond en stortte zich toen als een pijl op de loerende wolvin. Met de voorpooten sloeg hij naar haar, maar zij week behendig uit, terwijl zij zigzagsgewijze heen en weer vluchtte. Ook beproefde zij nu en dan een sprong, maar kon den steigerenden hengst niet bereiken.

Maar zie, nu beging de oude wolvin een mislag. Toen zij weer een vergeefschen sprong ge-

daan had, trok zij haar linkerpoot niet vlug genoeg terug en deze kwam nu onder den harden hoof van den hengst. Zij wilde vluchten, maar de verpletterde poot deed haar vreeselijk pijn en weigerde dienst te doen, daar hij als geknakt op de borst hing. De hengst van zijn kant maakte zich dit voordeel ten nutte, vervolgde haar des te ijveriger, bereikte haar, verbrijzelde haar de ruggestreng, greep haar met de tanden in den nek, slingerde haar omhoog, brak haar door een trap nog eenige ribben, greep haar andermaal met het gebit en mishandelde haar zoo lang tot zij als een dweil met verbrijzelde beenderen voor hem lag. Daarop gaf hij op hart en kop nog een paar stevige trappen, wendde zich hinnekend om en galoppeerde, trotsch op zijne overwinning, terug naar de kudde, die in angstige spanning den strijd had aangezien.

Terwijl de wolvin in den strijd sneuvelde, was de wolf aan den anderen kant der weide verschenen, om een veulen naar de keel te springen, dat half slapend een weinig ter zijde stond. Maar de kudde bemerkte hem bijtijds en sloot een kring rondom het veulen, om den wolf met de verpletterende hoeven te ontvangen. De wolf bezigde allerlei listen om in den kring te komen; hij hield zich lam, hinkte, viel neer of hij stervende was, kroop weg, kwam terug, maar geen paard verliet den kring. Toen nu de zegevierende hengst terugkeerde, stortte zich de geheele kudde als op een gegeven teeken plotseling op den wolf, dien zij voorzeker zouden verpletterd hebben, wanneer het hem niet gelukt was in een doornboschje te sluipen. Snuivend en brieschend liepen de paarden rondom het boschje en verwijderden zich daarna. Maar de wolf vluchtte met den neus tegen den grond, het haar van hals en schouders overeind en met een oog dat vuur schoot, naar het woud, waar hij zijn loop matigde en met den staart zijne lenden sloeg van blijdschap, dat hij er het leven had afgebracht.

Eenzaam leefde nu de eenoogige wolf in zijn sombere kloof als de booze geest van het woud. De winter brak aan en daarmee ook gebrek aan voedsel. Grimmig als de koude woedde de honger

onder de wolven. Zij besloten daarom hun lafheid af te leggen, zich in groote troepen te vereenigen om op de wegen en in de dorpen op roof uit te gaan en te zien of zij niet een span paarden, een wandelaar of een hond bemachtigen konden. Zoodra het avond begon te worden slopen de grijsharige ruige wolven hier en daar uit het kreupelhout te voorschijn en gleden als donkere schaduwen over de sneeuw. Om moed te krijgen hieven zij hun langgerekt akelig gehuil aan.

Wee den boer, die met zijn slede niet bijtijds binnen de muren is. Spoedig is hij door hen omsingeld. Hoe hij de zweep ook over de hijgende paarden legt, hoe vlug de slede ook over de sneeuw glijdt, de wolven volgen hem met gelijkmatigen draf, want zij weten, dat zij het langer kunnen volhouden dan de paarden. Zij komen steeds nader, reeds kan de voerman enkele zijner vervolgers nauwkeurig onderscheiden en den tijd berekenen, wanneer zij de slede zullen bereiken. Daar vliegt opeens wat uit de slede in de sneeuw. Het is de met stroo gevulde muts van den boer, die hij nog bovendien in een doek gebonden heeft. Huilend van bloeddorst storten de wolven zich op de hun toegeworpen buit. Ieder wil er zich meester van maken. Zij dringen elkander weg van de kostbare vondst, want zij ruiken menschenzweet. Zij willen de muts verscheuren, die zich echter eigenzinnig onder hunne klauwen uitzet, draait en rolt. Na lang huilend, bijten en vechten grijpt de sterkste de muts en tracht die door te slikken. De overigen zoeken nu in de sneeuw of er nog wat te verslinden valt, maar dan stormen zij weer huilend achter de voortjagende slede aan, die nu een eind op hen gewonnen heeft.

Weldra zijn zij den boer weer op de hielen, daar de krachten der paarden zichtbaar afnemen. Maar de boer heeft zijn pels reeds uitgetrokken, met stroo gevuld en daarin brandend zwam gelegd. Daar vliegt de pels ver weg over de sneeuw. De wind blaast het smeulende stroo aan tot een heldere vlam, die knetterend opstijgt als de wolven de pels aanvallen en verscheuren. Met een verschrikkelijk gehuil stuiven ze uit elkander, vormen een kring om de brandende pels en vergeten

eenige oogenblikken den vluchtenden boer, die daardoor tijd wint om met zijn dampende rossen in den stal te komen en de knarsende deuren te sluiten.

De jacht der wolven werd inmiddels hoe langer hoe onvoordeeler. Velen lieten hun leven onder de hooivorken der boeren of door de kogels van den houtvester en de roofzuchtige troep stilde den honger met de lichamen hunner doode of gewonde makkers. Op zekeren morgen keerde de troep misnoegd terug naar het woud; zij hadden een aanval gewaagd op een kippenhok, maar daarbij twee kameraden verloren, die door de knechts van den boer met bijlen gedood waren. Zij rustten nu uit op eene open plek in het woud. Hier liet een hunner zijn buurman de tanden zien, die nu met overeind staande manen opsprong, omdat hij de uitdaging van zijn kameraad begreep. Ook de uitdager was opgestaan. Beiden liepen knorrend om elkander heen. De overige wolven richtten zich eveneens op kozen partij en gromden kwaadaardig. Het grommen werd steeds heviger en nu en dan beet er een naar zijn tegenstander ofschoon te ver af om hem te kunnen bijten. Eindelijk sprong de eenoogige wolf op zijn tegenstander af, nam hem in den

nek en drukte hem neer. De neergeworpene hilde van woede en beet den over hem heen staanden overwinnaar in het bovenbeen. Nu konden ook de andere wolven zich niet meer inhouden, zij stortten zich op de strijdenden of grepen elkander aan, zoodat de troep wolven een kluwen huilende beesten werd, die zich op den besneewden grond heen en weer wentelde. Vreeselijk schreeuwde nu en dan een doodelijk gewonde en bleef dan rochelend onder de vechtenden liggen. Terstond stortten zijne kameraden zich op hem om hem te verscheuren, waarbij zij, eenmaal woedend geworden, weer nieuwe twist kregen over den buit. Het geheele woud ontwaakte door het moordgehuil. De raven vlogen schuw uit hunne nesten, de verre ree sprong ontsteld uit haar leger op en enkele niet tot den troep behorende wolven kwamen naderbij en mengden zich in den strijd. Eindelijk nam het rumoer af. Een deel der strijders lag levenloos op den grond en daaronder ook de eenoogige. Andere hinkten met gewonde klauwen, met opengereten lijf of gekwetste kaken heen. Slechts weinigen hadden lust en kracht genoeg, om hunne gevallen kameraden te verslinden.

DE NEUSHOORNOGEL.

De neushoornvogels, een in Zuid-Azië, in onze Oost op de Soenda-eilanden, de Philippijnen, Nieuw-Guinea en ook in Middel-Afrika verspreide groep kenmerken zich door een buitengewoon grooten, met zonderlinge uitwassen begroeiden snavel. Zij hebben korte pooten, ronde vleugels, een staart, die uit tien slagveeren bestaat en eenige andere bijzondere kenteekenen.

Onze plaat stelt de soort voor, die op Sumatra

en de eilanden van Oost-Indië gevonden wordt. De wetenschappelijke naam van het zonderlinge dier is *Buceros Bicornis*. Deze vogel onderscheidt zich vooral door zijn ongewone levenswijze. Hij houdt zich gewoonlijk op in de groote bosschen en voedt zich met boomvruchten, zaad en ook met kleine diertjes. De neushoornvogels leven in paren en soms in kleine groepjes te zamen, komen zelden op den grond, en bewegen zich op de takken met krachtige, zekere sprongen; ook vliegen zij, niettegenstaande hun betrekkelijk korte vleugels in golfachtige beweging